

“Bij ons thuis kwam er geen water meer uit de kraan.”

De moeder en stiefvader van Sharissa (11) kregen meer dan vijf jaar geleden bericht van de Belastingdienst. Ze zouden onterecht kindertoeslag hebben gekregen. Het was het begin van een jarenlange strijd om het hoofd boven water te houden. En hoe hard ze ook probeerden het te verbergen, niet álles ontging Sharissa.

‘Toen ik vijf of zes jaar was, gingen we een keer met lege frisdrankflessen naar mijn opa en oma in Scheveningen. Ik zie ons nog bij de kraan staan om ze te vullen. Bij ons thuis kwam er geen water meer uit. Het was afgesloten.’ In dezelfde periode gingen Sharissa, haar broertje, moeder en stiefvader vaak bij opa en oma eten. ‘Het was gezellig hoor. Maar je moet ook thuis kunnen eten. Het was duidelijk dat er iets aan de hand was.’

Pas een jaar geleden vertelden Sharissa’s moeder en stiefvader over de toeslagenaffaire. Tot die tijd had ze wel gemerkt dat er iets aan de hand was, maar wist ze niet wát. ‘Het waren kleine dingen. Die kraan zonder water, niet op vakantie kunnen, geen speelgoed kunnen

kopen, geen leuke dingen kunnen doen ...’ Sharissa’s moeder en stiefvader worstelden om de basis op orde te krijgen: gas, water, licht, eten en een dak boven hun hoofd. Verder was er jarenlang helemaal niks. Op alles wat Sharissa vroeg, moest ‘nee’ worden gezegd.

Eén keer wilden haar stiefvader en moeder de kinderen iets leuks geven. Het werd Disneyland Parijs. Sharissa weet het nog heel goed. ‘We gingen met de auto en het was superleuk. We zijn vier dagen het hele park doorgegaan. Ik heb zoveel nieuwe dingen gezien en lekker gegeten. Wat Sharissa niet zag toen ze weer thuis waren, was dat de situatie de maanden erna nog veel moeilijker was. Want het geld dat naar het reisje was gegaan, kon dus niet meer aan de huur worden uitgegeven.

‘We zijn een keer op mijn verjaardag het huis uit gezet’, weet Sharissa nu. ‘Toen had ik niks door. Mijn ouders hebben altijd geprobeerd om te verbergen hoe weinig geld er was.’ Maar hoe hard haar moeder en stiefvader ook hun best deden, dat Sharissa’s leven anders was dan dat van veel klasgenoten was toch niet te ontkennen. ‘Er

kwamen altijd heel weinig vriendjes en vriendinnetjes spelen. Eén keer kwam mijn buurmeisje, maar verder nooit.' Sharissa bleef het maar vragen, maar bij haar thuis hadden ze simpelweg niets te bieden. 'En dus werd het altijd buitenspelen met mijn buurmeisje, of spelen bij een klasgenoot.'

"Mijn ouders hebben altijd geprobeerd om te verbergen hoe weinig geld er was."

Soms was er ook ruzie thuis. Want altijd zoveel geldzorgen hebben, dat zorgde voor stress. 'Als ze ruzie hadden, schoten de tranen in mijn ogen', vertelt Sharissa. 'Ik droeg het mee naar school. Op school werd ik dan sneller boos als er iets misging. Soms liep ik al met een heel negatief hoofd de klas in.' Waarschijnlijk zagen haar klasgenoten wel dat er iets mis was. Maar Sharissa vertelde niets. 'Mijn vrienden en vriendinnen weten het niet. Ik lieg eigenlijk al mijn hele leven. Soms breek ik vanbinnen, maar van buiten blijf ik vrolijk doen.'

Toen haar moeder en stiefvader het verhaal hadden verteld, viel er veel op zijn plek. 'Ze zeiden dat ze heel lang in de problemen zaten met de Belastingdienst en dat dat begon toen ik op de crèche zat. En met mijn broertje een paar jaar later ook. Ik vroeg aan mama waarom ze dat niet verteld had. Zij zei dat het veel beter voor me was, omdat ik toen nog klein was.' Sharissa schrok, maar begreep ook dat haar moeder het verborgen had gehouden. 'Ze wilde dat ik me beter zou ontwikkelen. Dat hebben ze wel knap gedaan. Maar ik had er best wel eerder van willen weten, zodat ik ook mee had kunnen denken als ze in de problemen zaten.'

Kort nadat Sharissa het hele verhaal kende, gaf ze zich op voor het kindpanel dat de Belastingdienst had opgezet. Het hielp haar om haar gevoelens en ervaringen te delen. Mijn ouders vertelden het ook aan niemand, ze schaamden zich en waren bang voor de reacties als mensen zouden horen dat ze schulden hadden. 'Maar de gesprekken die Laurentien leidde waren juist heel open en vertrouwelijk. 'Het hielp me enorm dat er andere kinderen waren die verwoordden wat ik voelde.'

“Wat er is gebeurd, mag mijn kinderen later niet overkomen.”

‘Ik wil groeien en mensen helpen. Ik wil verpleegkundige worden op een marineschip. Mijn moeder werkt in de zorg, en mijn oma ook. Ik wil bij het leger, maar dan gecombineerd met zorg. Ik denk dat het me wel gaat lukken.’ Het geld dat ze van de Belastingdienst krijgt, wil ze op een spaarrekening zetten. Ik wil zorgen dat ik nooit te weinig geld heb voor boodschappen en voor mijn huis. Ik wil heel erg opletten. Wat er is gebeurd, mag mijn kinderen later niet overkomen.’

"Soms breek ik
vanbinnen,
maar van
buiten blijf ik
vrolijk doen."

Sharissa (11)